

ЛОВО МИ Е...

ТЕМИ

- Животът продължава
- Ваксините - за или против
- Arctic Monkeys в България

ИНТЕРВЮТА

- Г-жа Илиана Траянова
- Г-н Николай Чакалов

ПИСАНИЯ

- Есета
- Ученическо творчество
- Картина в карантина
- Бягство от реалността

ЖИВОТЪТ ПРОДЪЛЖАВА...

Такава решихме с редакционния екип да бъде този път глобалната тема на новия втори брой (8-и) на възродения вестник „Лобо ми е“. Държа да отбележа, че брой 1. (7) се прие радушно от училищната общност – учители, ученици, директорският състав на институцията – всички – изразиха възторга си от заниманието на възпитаниците на 32-ро в една доста усложнена обстановка. Разбира се, срещнахме и сърдечна подкрепа, която ни мотивира и амбицира да продължим. Понеже така стана, че „Пандемия и училище“ – темата на предишния брой, се оказа настояща, действителност и към настоящия момент, сметнахме със сърцатия екип – редакционната колегия – да обединим материалите, които сме подготвили този път да са подчинени или свързани с идеята, че все пак, въпреки трудностите приемаме предизвикателството и се „борим с живота доколкото можем“ (перифразата е ясна, нали 😊). Ала сме водени и от примера на Иван Вазов, който и на 70-годишна възраст е бил

оптимист. Заветът му към нас, подир столетие дори е: да умеем да се радваме на цъфналия люляк (е, то скоро сняг ще имаме, но и той е повод за радост – Коледа, Празници, Ваканция, домашен уют!), на идещия живот – малките деца, на смеха – тая най-човешка способност, да обичаме близките си, а и да вярваме, че „Не ще загине“ – ни народът ни (ваксиниран или не), че не ще изчезне тая територия, която населяваме в момента, въпреки апетитите на всякакви „бежанци“, въпреки недалновидната управленска схема, в която отново някаква тоталитарна система ни завлича. Животът продължава! Има ни! Има ги децата ни – те учат, пеят, играят, танцуват, рисуват с думи, с багри и внасят в това наше съществуване смисъл и цветове. Каня всички ви – потопете се в новия ни брой и дишайте! Дишайте, ама не забравяйте и да издишате... Живейте! И се радвайте! Че сте тук! Че сте сега! Именно сега! Подгответе се за магията на Рождество Христово – нека смирено прегърнем всички близки и им прошепнем: **ПРОДЪЛЖАВАМЕ НАПРЕД!**

😊 Поздрави и усмивки – Петър Михайлов (учител по БЕЛ)

ВАКСИНИТЕ

ЗА ИЛИ ПРОТИВ?

За или против ваксините? Действат ли, не действат ли? Ами маските? В това есе ще дам своя коментар за ваксините, а и за пандемията като цяло. Също така ще разгледам причините и оправданията на онези хора, които си мислят, че са част от някакъв си експеримент, и те са единствените, които го осъзнават.

Нека първо да изкажа своето мнение за цялата ситуация, в която се намираме. Според мен тази пандемия е добра възможност да видим какви всъщност са хората около нас. Давам пример с носенето на маски, докато се намираме в институции, магазини и т.н. Това действие ни показва кой е готов да изтърпи малък дискомфорт, за да предпази другите. Относно ваксините, аз напълно подкрепям тяхната употреба. Защо ли? Защото смятам да се доверя на Световната здравна организация, в която се наливат милиарди левове годишно, отколкото на Фейсбук групи от сорта на „Неваксинирани майки“, чиято цел е да заблуди колкото се може повече души.

Всички сме наясно, че имунизационният процес не върви в България. Малко над 20% са ваксинираните българи, статистика, която ни поставя на дъното в поредна класация, включваща държавите от Европейския съюз. Е добре де, как се стигна дотук? Положението се е влошило до такава степен, че когато смъртните случаи за изминалото денонощие са съобщени в сутрешния блок, повечето от нас не реагират по абсолютно никакъв начин. Това се е превърнало в нещо нормално за нас. Виждаме цифрата 300 на телевизионния екран и не тъгуваме за тези изгубили борбата с вируса. Не гледаме на тези хора като на човешки същества. Те се превръщат просто в една статистика.

Коя е главната причина, която кара хората да странят от ваксините? Тя е недоверието на народа, изпитано към институциите и управляващите, добавено с неосведоменост и егоизъм. Много често ще видите хора, твърдящи, че всеки си има глава на раменете, и никой не може да им заповядва да направят нещо, с което те не

са съгласни. Нарушава се тяхното право на избор, уж. Тук проблемът е, че хората не могат да схванат, че нещата не стоят така. Отдавна ваксинацията не е въпрос на личен избор. Не е личен избор въпросът за общественото здраве. Ако не се ваксинираш, за да предпазиш себе си, поне го направи, за да предпазиш околните. Това е само едно от многото оправдания. Ще задълбая. Напоследък в социалните мрежи се появи теорията, че правителството ни „чипира“. Какво ще рече това? Хората, подкрепящи тази теория, смятат, че ваксините са средство за проследяване и контролиране. Наистина ми се искаше да се шегувам, но съм напълно сериозен. Хич не са малко хората, които си внушават, че са толкова важни, и ще се намери някой, който да ги следи всекидневно. Да се смееш ли, да плачеш ли...? Каква ирония само! Същите, които постоянно са на мнението, че политиците ни са некомпетентни, заявяват, че същите тези политици са способни да организират такава схема. Та то на правителството им е нужно 2 месеца да оправят една дупка на пътя. Тръгнал е народът да се бори със „световни конспирации“, но пък от години не може да се отърве от лицата, които го обират посред бял ден. А и между другото, ако тези на върха искаха да ни следят по някакъв начин, те вече имат средствата. Мобилните ни телефони са с вграден GPS и микрофон. Както и да е. Освен на политиците, народът не вярва и на ваксините. Повечето хора не са прочели една книга през последните 10 години, а сега изведнъж станаха експерти по вирусология. Ефектът на Дънинг-Крюгер е в

действие. Може би ваксините не трябваше да бъдат толкова лесно достъпни, защото и за това се хващат хората. Сигурен съм, че ако ваксините бяха в наличие само за елита, всичко живо щеше да се избие, за да се ваксинира.

Какво ни предстои занапред? Нищо хубаво със сигурност, ако хората не се стегнат и започнат да мислят за общото благо. Правителството трябва да даде началото на кампании с цел да се пребори с дезинформацията, която трови българското общество. Не говоря за кампании от вида „Ваксинирай се и участвай в томбола да спечелиш X“, които видяхме в последно време, макар и те да бяха организирани от частни компании като отчаян опит да налят малко акъл на клиентите си. Ама кой знае, щом Ганьо не вярва в медицината, може пък да повярва в материалната облага. Все пак какво да се очаква от народ, който предпочита да плаща за фалшиви сертификати, вместо да се ваксинира безплатно. Това, че в страната ни да финтираш системата е върховна ценност е проблем сам по себе си. Като за финал искам да кажа, че можем да победим битката с ковид, но битката с глупостта - не. През последните 2 години простотията не спира да надделява над инстинкта за самосъхранение и това се вижда ясно. Тъжно е наистина. Много смъртни случаи можеха да бъдат предотвратени, стига 70% от българите да не ги беше страх от една игличка...

Веселин Тонев – 10. Е.

 Има хора, които отказват да ваксинират своите деца и самите себе си. Някои смятат, че ваксините са вредни и излишни, а други съзират дори заговор на фармацевтичната индустрия. Нужни ли са задължителни имунизации?

Ваксините са средства, които предпазват от заболявания, които са опасни за здравето и живота на човек. Имунизационните средства обаче се делят на два класа: Биологични и Синтетични. Според повечето медии ваксината срещу Ковид-19 е биологична и безвредна, но никой от глобалните лекари не нарича ваксината „ваксина“. Наричат я „Експериментална субстанция“, което значи, че е направена в лаборатория изцяло от синтетични химични съединения, а не от реални антитела, които действат срещу вируса. Тези вещества сложени вътре според повечето хора не вредят на човешкия организъм, докато други смятат, че във ваксината се съдържа живак, арсеник и още такива вредящи на тялото вещества. Заради това все още не се знае с какви странични ефекти си има

човечеството работа. Някои хора умират няколко седмици след като се ваксинират, а други имат проблеми със сърцето, кръвообръщението и още много и ги търпят с месеци.

Точно заради такива „слухове“ и факти по-голямата част от човечеството смята, че обществото управляващи иска бавно, но сигурно или да ни убие, или да ни контролира до таква степен, че да станем като „стадо овце“. Един начин по, който може да ни контролират е слухът за чиповете на Бил Гейтс, но аз лично не смятам, че технологията е на чак толкова високо ниво, че вече да е възможно да се създадат такива микрочипове.

Аз съм против ваксината за Ковид-19 за момента, защото глобално е наричана „експериментална субстанция“ и смятам, че никой от всички седем милиарда и осемстотин хиляди души на планетата Земя не иска да играе ролята на „опитно зайче“ и да рискува живота си за това.

Слави Панайотов – 10. Е.

Това е темата, която се обсъжда най-много в последната 1 година. Пандемията започна в началото на 2020 година, а още в края на годината вече бяха разработени ваксини срещу вируса. Много хора се усъмниха в това, че повечето ваксини срещу други заболявания биват разработвани с години, а тази срещу коронавируса само за няколко месеца и се притесниха от ефекта ѝ. Нека разгледаме хронологията на пандемията.

В края на ноември 2019 г. в град Ухан, Централен Китай, е идентифициран коронавирус, наречен SARS-CoV-2. Това става, след като без ясни причини през декември хора развиват пневмония, която не се повлиява от известните методи за лечение. Първото съобщение за заразени работници от уханския пазар за морска храна е направено на 31 декември 2019 г., като първите симптоми се проявяват три седмици по-рано – на 9 декември 2019 г. Пазарът е затворен на 1 януари 2020 г., а заразените лица са поставени под карантина. Към 20 януари 2020 г. вече има около 220 потвърдени случая на коронавирус. Световната здравна организация предупреждава за възможността от по-широко разпространение на заболяването по света. До средата на годината вече в цял свят има потвърдени случаи на вируса. В много държави е обявена национална карантина т.е затваряне на всички магазини (единствено магазините за хранителни стоки и аптеките не биват затворени), училища, университети, дискотеки и др. Тогава хората се запитаха кога ще бъде разработена ваксина срещу заразата. Първата одобрена ваксина за ползване на територията на Европейски съюз бе тази на BioNTech и Pfizer. Важно е да отбележим, че

Русия първа създава ваксинта („Спутник V“), но тя не бива одобрена от Европейската комисия.

През декември месец 2020 година е поставена първата ваксина срещу заболяването. Първоначално има голям интерес, но постепенно със създаването на повече ваксини, хората започнаха да се зачудват с коя да се инжектират или дали въобще да го правят. Според някои хора препаратът е единственият начин да излезем от кризата, а според други има и други начини.

От скоро все повече държави въвеждат „зелен сертификат“- документ, доказващ че даден човек е:

- ваксиниран срещу COVID-19;
- преболедувал COVID-19;
- получил отрицателен резултат от PCR тест.

С него можеш да влезеш на всички закрити места (хотели, ресторанти, нощни заведения, театри, кина и др.). На много места, за да отидеш на работа ти трябва такъв сертификат. Това е и причината много хора да се ваксинират, дори и да не искат.

Като заключение можем да кажем, че светът е разделен на две части- едната е ЗА, другата е ПРОТИВ ваксините. Това е въпрос на личен избор и никой не може да ни задължи да се ваксинираме.

Виктор Здравков – 10.Е

Arctic Monkeys

В БЪЛГАРИЯ

Arctic monkeys, известни още като шефийлската четворка, са британска инди рок банда, сформирана през 2002 година. Основателят и фронт-мен на групата - Алекс Тънър - е на едва 16 години, когато сформира бандата, но бързо се изявява като талантлив музикант и текстописец. През 2006 г. групата издава първия си албум "Whatever People Say I Am, That's What I'm Not", който се превръща в най-бързо продавания дебютен албум на острова. 2013-та обаче е годината, през която те набират масова популярност и извън границите на страната с албума си "AM", който седи в топ 10 на Billboard 200 chart в продължение на шест седмици. От

тогава до сега те са световно известни музиканти, които не спират да трупат популярност.

Първият концерт на Arctic Monkeys в България, който се очаква да се състои на 12 август 2022 г. на пристанището в Бургас, събуди огромен интерес към феновете им както у нас, така и у съседните държави. Много останаха разочаровани, след като сайтът, в който могат да бъдат закупени билети, блокира веднага след пускането им в продажба. Малко след срива организаторите на концерта съобщиха, че причината за прекъсването е регистрирането на 8 000 000 чуждестранни сървъри в минута. Час по-късно компанията обяви, че билети отново могат да бъдат закупени, въпреки че част от тях вече са били изчерпани. Останалите налични бяха продадени в рамките на минути.

*Рая Симеонова,
Аделина Петкова*

https://www.youtube.com/channel/UC-KTRBI9_6AX10-Y7IKwKdw

Музиката и животът

Тук ще ви запознаем с един от учителите, вдъхновяващи учениците си да продължават по пътя на музиката – по пътя на сърцето!

Госпожа Илиана Траянова

Откога работите в нашето училище?

От 2004-та, значи 17 години.

Как станяхте учител, винаги ли сте искали това?„

Ако трябва да бъде искрена, никога не съм смятала да стана учител и никога не ми е било това идеята. Идеята ми от малка е била да стана пианистка, това е моята сила и винаги съм искала само това, но така ме завъртя животът, че просто станах учителка, за което не съжалявам.

Имало ли е изпълнител, който Ви е накарал да искате да се занимавате с това и с музиката като цяло?

Ами, те са много, те са страшно много – добри пианисти, музикалното училище, в което съм учила, после музикалната академия. Аз съм обградена все от страшно добри музиканти, които са ме мотивирали да се занимавам с това. Нямам точно определен човек, който да ме е вдъхновил.

Какво е музиката за Вас?

За мен музиката е нещо уникално, нещо прекрасно, нещо извънземно, което ни е буквално дар от Бога и всеки има възможност да се наслаждава и да го цени.

Имате ли любим стил музика и защо Ви е любим?

Този въпрос много често ми го задават ученици, защото и аз им го задавам. Имам любими стилове, но не слушам само точно определена музика, не съм от този тип хора, опитвам се да бъда много широкоскроена, защото считам, че във всеки стил има както изключително добри неща, така и не чак толкова добри, а откъм гледна точка на моите любими стилове смятам, че в основата на всичко стои класическата музика – толкова много можем да черпим от нея и толкова много можем да учим, че върху нея стъпват повечето от музикалните стилове, иначе от по-съвременната музика много харесвам рока.

Какво е чувството когато под вашите насоки много от учениците се насочват към музиката, заобичават я, а дори и се формират групи, като например „Reckoning“?

Усещането е страхотно, всеки път, когато видя, че някое дете се мотивира благодарение на мен или с моя помощ, това ме кара да се чувствам страшно добре и да продължавам да го правя, защото всъщност това е смисълът на учителската професия – да мотивира децата и да развива техните таланти. Неедин такъв случай имаме в нашето училище. Понеже говорите за групата „Reckoning“, всички бяха мои ученици, но солокитаристът Светльо дойде в 8-ми клас – едно много

срамежливо и свито дете, което току що започваше да свири на китара и още почти не можеше, но имаше огромно желание. Един ден дойдоха от БНТ и питаха има ли някой, който да свири на китара, за да снимат едно клипче. Целта беше благотворителна, да се направи рампа за деца с увреждания и той миличкият се съгласи. Седна на стълбите на 32-ро и започна да свири – бъркаше, спираше, продължаваше, пак бъркаше, спираше, продължаваше и т.н. и оттогава това момче просто порсна пред очите ми. След това влезе в музикалната академия, продължи да учи музика в Лондон и това ме кара да се чувствам горда, много щастлива и полезна.

Какво влияние има музиката върху хората според Вас?

Огромно, въпросът е как я възприемат. Ако приемаме музиката само като забавление и развлечение, не бих казала, че би било толкова огромно. Аз я възприемам по много по-различен начин, за мен тя е послание, послание от хората, които са я направили и нещо много повече от развлечение. Всеки намира „своето нещо“, затова има толкова различни музикални стилове и вкусове, но когато надрастнем това музиката да ни е само забавление, а нещо повече, тогава тя става буквално част от живота ни.

Какво според Вас обединява всички изкуства и кои са допирните им точки, защото всъщност те не са толкова различни, колкото някои хора си мислят?

Разбира се! В часовете си винаги когато преподавам акцентирам на това, че има много общо между изкуствата и затова сравнявам музиката с останалите. Общото

е, че те са създадени да носят наслада, създадени са да ни изразяват, създадени са да отразяват душевността, чувствата, емоциите и по някакъв начин чрез изкуствата ние бягаме от действителността, която понякога не ни харесва особено много.

Какво бихте казали на хората, които се чудят дали да последват Вашия път и да се захванат с учителската професия?

Аз напоследък забелязвам, че има интерес на младите колеги към тази професия и бих им казала, че това е една определено трудна професия, но изключително благородна, защото когато усетиш, че си докоснал децата, че имаш влияние над тях и че си направил нещо, чрез което да ги обогатиш духовно, тогава всичко си струва. Така че на всеки млад прохождащ в тази професия бих казала, че си заслужава, макар и да е много трудно.

Какво най-много Ви вдъхновява?

Много неща. Страшно много ме вдъхновява природата, вдъхновяват ме детските усмивки, вдъхновяват ме животинките, въобще всичко, което не може да се купи с пари.

Интервюто взеха: Ивена Димитрова, Рая Симеонова, Теодора Вербовска

ВДЪХНОВИТЕЛИ

Господин Николай Чакалов

Откога работите в нашето училище?

Работя за втора година като преподавател в 32-ро.

Как се насочихте към училищната среда и по-точно към това да бъдете учител?

Винаги съм се занимавал с всякакъв вид спорт, но най-сериозно с бокс. Случвало се е треньорът ми да отсъства и да ми дава задачата аз да водя тренировките и тогава разбрах, че ми доставя удоволствие да уча хората на това, което знам и мога, точно за това реших да стана учител по физическо, за да уча подрастващите на двигателни навици.

Случайно ли попаднахте в 32-ро или искахте да работите тук?

Моят най-близък приятел Петко Бачийски работеше вече в това училище и беше много доволен от учениците, колегите и самата обстановка и аз му се доверих и кандидатствах и ето, че днес сме и колеги.

Какво Ви накара да се обърнете към спорта?

Още от дете съм любопитен да опитвам нови неща и нови спортове и така до ден днешен вече го наричам начин на живот.

Какво Ви накара да съчетаете спорта с професията?

Както разказах в предишен въпрос, винаги съм бил жаден за спорт, изпитвам удоволствие от това да предавам уменията

си на другите и така реших да ги съчетая и днес вече работя мечтаната си работа, която е удоволствие за мен.

Помогнал ли Ви е спортът в някой момент от живота?

Като за начало спортът изгражда характери и възпитава и определено това, което съм в момента е благодарение на спорта.

Как съчетавате инфлуенсърството с това да сте учител и помага ли едното на другото?

Успявам да го съчетавам благодарение на учителската професия, защото така успявам да намирам време да снимам видеа и да правя контент. Определено това, че се занимавам със социални мрежи е в плюс, защото учениците в днешно време използват ежедневно instagram и tiktok и,

когато видят господина си по ФВС там да има популярност, те се радват, разглеждат видеа, хвалят се на други съученици, а и по този начин се доближавам до техните интереси и печелим взаимно приятелство.

Пречи ли известността на личния живот?

Не се мисля за известен. Популярността, която съм натрупал за момента все още няма отрицателна страна, а само положителна. Спират ме хора по улиците да се снимат с мен, да ми кажат, че ме познават, че правя много качествени видеа и т.н.

Какво Ви прави различни и уникални?

Всеки човек е уникален. Може би съм различен с чувството си за хумор, с позитивизма си и с желанието за спорт и мотивация. Хората виждат и усещат тази енергия!

Получавате ли отрицателни коментари в социалните мрежи и как се справяте с тях?

Получавам отрицателни коментари, да. В началото ми беше много неприятно и отговарях на тях и ставах безкрайни спорове, но след това разбрах и се научих, че ако искам да се занимавам с това нещо трябва да свикна с мисълта, че всеки човек е различен и всеки има различно мнение и просто спрях да отговарям на негативните коментари, а и съм на мнение, че щом имам хейтъри, значи правя нещата, както трябва и вървя напред, а в момента съм им благодарен, че коментират видеата и снимките ми (по този начин ми помагат) и им пожелавам здраве!

Какво е посланието, което искате да предадете на другите?

Искам да предам на другите положителната си енергия, да не се впрягат много, да релаксират повече и да са по-

мотивирани да обръщат внимание на тялото си, защото тялото е наш храм, в който ние живеем, и трябва да се грижим добре за дома си!

С какво се гордеете най-много?

По професия също съм ски инструктор и треньор на хора с увреждания. Гордея се най-много с това, че имах възможността да науча незрящ човек да кара ски и видях емоцията, която показва с физиономията си колко ми е благодарен.

Можете ли да споделите с нас интересен или забавен факт за себе си?

Преди няколко години реших да замина за няколко месеца за Америка без да знам английски език. Там имах доста забавни ситуации, но в крайна сметка се оправих и няколко месеца по-късно вече говорех свободно езика.

Какво Ви вдъхновява?

Вдъхновяват ме амбициозни хора с желание за работа, от които мога да се мотивирам и да градя още повече себе си.

УЧЕНИЧЕСКО ТВОРЧЕСТВО

СВОБОДЕН? ИЛИ ВЪЗМОЖНОСТТА ДА СЕ СРЕЩНЕШ СЪС СЕБЕ СИ

Стоя на трона си - аз съм господарят на всичко. Всичко което виждам, мога да променя. Мога да направя каквото пожела, без ограничения на когото и каквото и да е било. Имам цялата свобода в света и отвъд него.

Стоя на трона си, и гледам във всичкото. В този момент, от едно от звездните копчета на космическата ми жилетка изхвъркна комета. Не бе за първи път, затова я оставих да кръжи из стаята, имах свободата да го направя. Докато опашката ѝ от ярки искри неспирно променяше посоката си, а тя се блъскаше в стените и по ниския таван, аз се замислих за тази свобода. На пръв поглед кометата е свободна. Лети из необятния Космос, неподчинена на никого. Още обаче знаех, че твърдението не е напълно истинно. Тя е комета, която робува на законите на физиката, случайността и мистерията... Или още, тя е комета и робува на битието си. Не е свободна, защото е принудена винаги да бъде комета. Как нещо като нея, притежаващо цялата космическа свобода на едно копче от жилетка, не би могло да разтвори опаковката на бонбон и да се наслади на карамеления вкус? Отговорът е ясен - кометите са комети.

Тишината завзе пространството.... Аз бях ли свободен? ... Свободен ли съм изобщо? С ужас трепнах на мястото си. Аз робувах на свободата си, тронът ми бе затвор. Не можех да изляза, защото бях задължен да съм тук. Ако все пак излезех и напук на всичко тичах неспирно напред, то аз бих бил принуден постоянно да тичам, като отново щях да бъда безвластен над себе си.... Ами ако спирам и си почивам... Така нямаше как дааа...

Осъзнах, че дори да осъществих идеята си, щях да се изморявам на еднакви интервали спрямо почивките, което щеше да постави съществуването ми в лесно предвидима последователност...

Ами ако започнех да вземем избори. Сам ли щях да избирам посоката, или тя щеше да ми бъде диктувана от преди взетите от мен решения...

Ами ако правех каквото ми дойде... Ще пренареждам света и всичко без мисъл, ще вървя без посока, ще намирам решения без да познавам проблеми, ще си давам отговори на не зададени въпроси. И така щях да стана комета, роб на случайността...

Мислейки това, явно бях стиснал трона си толкова силно, че безкрайно високата му облегалка, която дори самият аз не можех да видя, бе тръгнала да се разцепва на две. Сkochих изправен. Последва ме мелодичното скърцане да движещи се планети. В тази уж непоредена хармония, трионът ми безвъзвратно се разполови. Бях останал с два най-обикновени по естество стола. На единия имаше малко надписче „наука“, а в други бе прогорена думата „вяра“.

Какво да правя... Трябваше да седна някъде... Що за господар съм без трон?

Дребният надпис ме подкани да седна.

Изведнъж ме осени чувство на сила. Подръка с науката, знаех всичко. Можех да реда атоми и да създавам. Можех да дам обяснение на необяснимото, можех да..... Можех да правя каквото пожела. Аз бях свободен.

Поживях известно време така, но след като една амеба премина спокойно до мен, толкова близо, че да се огледам в цитоплазмената ѝ обвивка, разбрах, че свободата ми не е ирелевантна.

Виждайки образа си, разбрах, че задавайки си всички въпроси за всичко, сред всички отговори които си дадох, толкова бях потънал в пясъците на сивата научна работа, че бях забравил да помисля за себе си.

Разбира се, отдавна бях разбрал как се подреждат частиците в мен, защо онова слънце в ухото ми грее само ако се наведе леко наляво и какво е архето на плътта ми, но не можех да си обясня какво в мен ме караше да задавам всичките тези въпроси. Насред цялата си анатомия не откривах нищо съществено, отговорността над което бих могъл да изсипя, относно живота си. Сред всичкото знание не намерих причината, за това да бъда реално жив. Колкото и да мислех, осъзнавах колко малко знам. Имах цялото знание, но не разбирах нищо. Осъзнах още, че този ми светоглед затваря света ми в безкрайни, но ясно осезаеми граници. Не бих живял в кутия, дори да не виждах стените ѝ. Липсваше ми вярата да продължавам напред и след като животът беше единственото което не разбирах, а с други думи ме плашеше, избрах да го оставя зад себе си. Щях да се превърна в нещо извън моето безкрайно познание. Щях да се свържа с енергията, която изгражда непознатото около мен, с тайната надежда, че така ще я разбера.

Реших го. Взех малката си торбичка, извадих каквото ми трябваше и се изправих върху стола. Точно преди огърлицата на последната надежда да обвие врата ми, разбрах още нещо. Обстоятелство, плъзнало се между възможностите, може би дори каприз на времето – бях поставил торбата върху стола, досега носил ме и се бях качил неволно върху единственият друг свободен. С цялото си тяло тежах върху този на вярата. Измежду примката изплетена от пясък, нещо проблесна. Държейки я пред себе си, гледайки в нея, като в прозорец, видях ангел. Ах това многокрило изчадие. Ах, страшната му красота. Макар че не проговори, разбрах защо беше тук и кой го бе пратил. Светът ми се стори спокоен и някак по-топъл.

На вратата се почука.

Стоях и се наслаждавах на спокойствието, което открих. Имах причина да живея – животът. Признавам, усещах мъгли на незнание, но те пазеха райския остров на който се намирах.

Второ почукване.

Не бях сигурен дали е реалност, или просто ангелът срещу ми. Той се усмихна със седемте си тройки очи и изчезна на някъде. Отново останах сам с бесилото... Тя вече не бе прозорец, а по-скоро огледало... Но това нямаше значение, затова я хвърлих някъде из глъбините на стаята.

Вярата ме държеше мотивиран да продължавам. И наистина, продължавах, както и да приемате това действие. Продължавах, но изведнъж нещо ме избута от широкото небе на свобода. Вярата ми прерасна в религия.

Изведнъж се усетих не само лишен от свобода, но и принуден да живея следвайки нечии догми. Да, признавам, че бе успокоително да зная, че пред мен има построен път, пък и някой

който ме води, но това бе ли свобода? Щях ли да стигна където желая или само докъдето трябва?

Третото почукване бе далеч по-настоятелно.

Осъзнах, че няма значение върху кой от двата стола стоя, нямаше да бъда свободен седнал.

На нещото извън стаята, явно три почуквания бяха достатъчни, защото блъскаше по врата и нанасяше поредни серии ритници и удари, а тя стоически понасяше идващото от непознатото отвън.

Нямах повече търпение. Отворих вратата.

И какво видях? Пред мен, на няколко разкрача светлина, сам самичък аз, стоях възседнал един стол, а до мен друг стои празен.

Аз на стола позна себе си в мен и се изправи. И наистина, познах себе си в току що влезналия, станах и тръгнах към него. По пътя си помислих за двата стола, отнемащи свобода. Сега прав, разбрах, че тронът е цял, макар и на половини. Както Ин и Ян, двете половини на човешкия мозък, а и космическите светлина и тъма, така и вярата и науката вървяха заедно. На дъното на чашата на науката стоеше Бог, както енергията Бог бе създал науката. И същата тази наука изпитваше тази енергия. Ако не ви се нрави слушателю, то нерелигиозната вяра лесно може да бъде обвързана с устоите на нашия живот. Попитайте Вапцаров. Живот, раждащ науки, които в последствие да го обясняват. Или онова желание да продължаваме, да бъдем убедени, че може да има утре, което ни кара да се развиваме днес.

Почти достигнах себе си. Не бе останала и крачка помежду ни, когато разбрах, че както вярата и науката така и двамата със себе си сме свързани. Поздравихме се с два поклона, всеки последвал другия.

Върнахме се до столовете. С общите сили на човек в борба със себе си преместихме двата нови трона един срещу друг. Заех единия, аз седна върху другия. Протегнахме ръка и се здрависахме по средата.

Боян Николов – 11. В

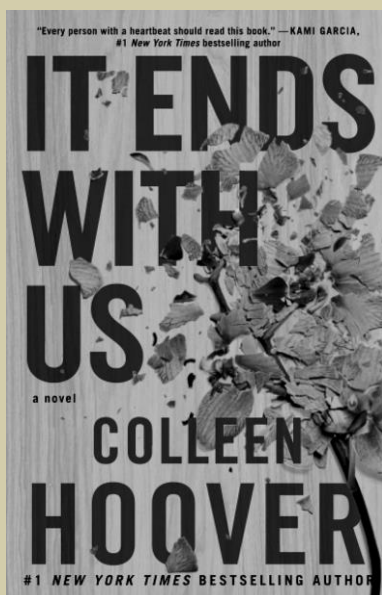
БЯГСТВО ОТ РЕАЛНОСТТА

„Ако не обичате да четете, не сте намерили правилната книга.“ –

Дж. К. Роулинг

„НИКОГА ПОВЕЧЕ“

„Никога Повече“ е любовен роман от 2016 г. на Колийн Хувър. Тя разказва историята на Лили Блум – младо, завършило колеж момиче на 23 години, което се мести в Бостън, където се захваща с цветарски бизнес. Историята проследява трудния ѝ живот - израстването ѝ в недобра обстановка и началото на токсична връзка, както и обречения ѝ романс с Райл Кинкейд - целеустремен, упорит и самоуверен неврохирург.

Още от малка Лили става свидетел на насилие в домакинството си - баща ѝ често малтретира майката ѝ. След всичко, което вижда, тя си обещава никога да не прави тази грешка, да не бъде като майка си, която търпи тормоза с години и ако някога се озове в такава ситуация, просто да си тръгне и да продължи напред. Но не се оказва толкова просто. Лили очевидно не се учи от грешките на майка си, защото когато става на 23 години, тя се озовава в същата ситуация. Вечерта след погребението на баща ѝ среща Райл и между тях веднага прехвърчат искри. След няколко месеца обаче тя се озовава във връзка с човек, който я третира по същия този начин, на който дълго време е била свидетел. Така Лили осъзнава всъщност през какво е трябвало да премине майка ѝ, че понякога именно човекът, който те обича, е онзи, който те наранява най-много и че заради любовта си готов да загърбиш дори себе си. Но уви,

Лили разбира твърде късно, че обичта на някого невинаги е достатъчна, за да прикрие всичко лошо. Райл си позволява 3 пъти да нарани Лили, преди тя да вземе окончателното решение да го напусне, да постъпи правилно и да направи това което нейната майка не е успяла, да разбере, че колкото и да е трудно да попречи на сърцето си, трябва да го направи.

В края на книгата, с раждането на дъщеря ѝ, Лили осъзнава, че не иска детето ѝ да преживее същата травма. Тя решава, че ще се разведе с Райл, за да прекрати кръговрата от домашното насилие, в което тя и майка ѝ са се изгубили. 11 месеца по-късно Лили се събира с тийнейджърската си любов - Атлас, който през цялото това време я чака, заради обещание, дали си едва на 16 години.

Надявам се, чрез тези мои думи, сте вникнали в дълбокото послание, което книгата носи и е успяла да привлече интереса ви!

Карина Гатева

Картина в картинка

МАРШ НА 32. СУИЧЕ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“

Деца на родната просвета,
поели своя светъл път,
в душите ни звучи и свети
на Климент Охридски зовът.

Да носиш неговото слово
и неговия образ свет
в дни хубави и в дни сурови
като учителски завет.

Наследството му величаво
с младежки порив и подем
на бъдещето за прослава,
Българийо, ще предадем.

Деца на родната просвета,
ний виждаме през всеки час
ак сведени са плодовете
на утрешните дни над нас.

ВЪТЪО РАКОВСКИ

ТВОРЧЕСКИ ЕКИП:

☞ **Господин Петър Михайлов**

☞ **Теодора Вербовска - 10. Е.**

☞ **Ивена Димитрова - 10. Е.**

☞ **Рая Симеонова - 10. Е.**

☞ **Аделина Петкова - 10. Е.**

☞ **Калина Ралчева - 10. Б.**

☞ **Красимира Христова - 10. В.**

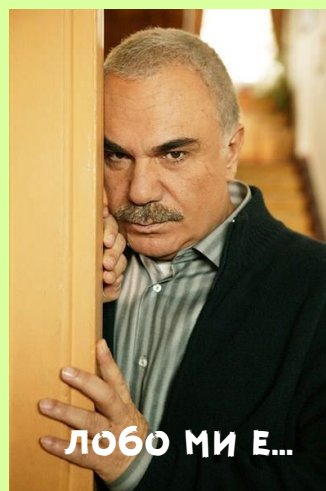
☞ **Карина Гатева - 10. В.**

☞ **Мира Милушева - 10. А**

☞ **Мартина Бояджиева - 9. А.**

☞ **Деница Вълева - 9. А.**

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ “Св. Кл. Охридски”, свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: г-н Петър Михайлов (учител по БЕЛ), Теодора Вербовска, Ивена Димитрова, Рая Симеонова, Аделина Петкова, Калина Ралчева, Красимира Христова, Карина Гатева, Мира Милушева, Мартина Бояджиева, Деница Вълева. Броят е приключен на 30. 11. 2021г. Главен редактор на брой 2(8) е: Теодора Вербовска.

Можете ли да познаете кой е култовият герой на снимката, чиято дежурна реплика е „Лошо ми е“? 😊